

Diari de la neu, 14/07/26

La natura recupera ràpidament l'antiga traça del teleesquí del Riu a Cambra d'Ase

El remuntador va estar actiu fins a inicis de la dècada dels 2010

La natura recupera ràpidament l'antiga traça del teleesquí del Riu a Cambra d'Ase Autor/a: Diaridelaneu.cat

La setmana passada, durant la visita a l'enduropark de Cambra d'Ase per elaborar el reportatge sobre les novetats de la temporada d'estiu, vam aprofitar per acostar-nos fins a la base de l'antic teleesquí del Riu. Feia anys que no hi passàvem i la sorpresa va ser majúscula: la natura ha recuperat l'espai amb una rapidesa extraordinària. El que durant dècades va ser un corredor ben definit dins del bosc avui gairebé es confon amb l'entorn, una mostra espectacular de la capacitat de regeneració dels boscos de pi negre de l'alta muntanya.

A l'esquerra de la imatge s'hi veu encara prou bé la traça del teleesquí del Riu (Foto: Cambra d'Ase).

Hi ha infraestructures de muntanya que, un cop desapareixen, continuen deixant una empremta visible durant dècades. D'altres, en canvi, són assimilades pel paisatge amb una rapidesa sorprenent. És precisament el que està passant amb l'antiga traça del teleesquí del Riu (de base a 1.640 m i retorn a 1.900 m), al sector de Sant Pere dels Forcats del domini esquiable de Cambra d'Ase.

Aquest remuntador va formar part de l'estació des dels seus orígens, als anys setanta, quan es va desenvolupar el domini esquiable. Destinat principalment a esquiadors experts, donava accés a pistes emblemàtiques com la Roc Long i la Record, en una zona de fort pendent i marcada personalitat.

Després de dècades de servei, el teleesquí va deixar de funcionar a finals dels anys 2000, o potser als primers anys de la dècada del 2010. Amb la seva desaparició, també es va iniciar un procés silenciós però constant i ràpid: la recuperació natural del bosc.

Plànol de pistes temporada 2007-08 amb el remuntador encara operatiu (Foto: Cambra d'Aze).

Avui, poc més d'una dècada després, encara és possible seguir visualment la línia que ocupava el remuntador. El corredor ara ja es pot definir de forestal però conserva una lleugera obertura que permet identificar el seu recorregut, però cada any costa una mica més distingir-lo. El pi negre ha colonitzat ràpidament l'espai, acompanyat del sotabosc propi d'aquests ambients subalpins. La caseta del conductor encara hi és present.

La velocitat amb què s'ha produït aquesta regeneració resulta especialment sorprenent. Tot apunta que, si el procés continua al mateix ritme, en només deu anys més anys més la traça serà pràcticament irreconeixible per a qualsevol persona que no n'hagi conegut l'existència. Només els més bons coneixedors del terreny o algunes fotografies antigues com n'és que publiquem en versió hivern nevat permetran recordar per on ascendia el telesquí.

Aquest cas és també una mostra de la gran capacitat de recuperació dels ecosistemes de muntanya quan cessa la pressió humana. Tot i les condicions climàtiques exigents de l'alta muntanya, el pi negre és una espècie perfectament adaptada a aquestes cotes i aprofita qualsevol clariana per expandir-se de manera progressiva.

La història del telesquí del Riu, a Sant Pere dels Forcats, o el de les Roques Blanques a Eina, ens recorden que les estacions d'esquí també evolucionen. Algunes instal·lacions desapareixen perquè han quedat obsoletes o perquè el domini s'ha reorganitzat, mentre que el paisatge continua el seu propi camí. Allí on durant dècades els esquiadors hi pujàvem agafats a un telesquí, avui el bosc és qui mana.